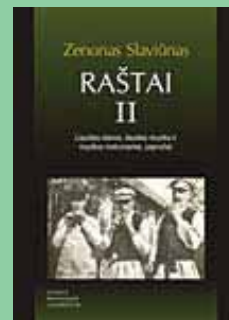

Garsūs Tauragės krašto žmonės

Iš kairės: Petras Jonika; Zenonas Slaviūnas. RAŠTAI. T. 1, 2. Liaudies dainos, muzika ir muzikos instrumentai, papročiai, literatūra ir folkloras. Vilnius: Vilniaus pedagoginis universitetas. T. 1 – 2006 m. Knygų viršeliai

BIRUTĖ BALTRUŠAITYTĖ-MASIONIENĖ (1940–1996). Literatūros tyrinėtoja, poetė, prozininkė, vertėja. Populiariausios jos knygos: „Dabartinė estų proza“, „Levas Tolstojus ir Lietuva“, „Literatūrinių ryšių pėdsakais“, „Žolynų prieglaudoj“, „Lietuvninkų ir Prūsų žemėj“, „Po Žalgirio kautynių“, „Mažosios Lietuvos moterys“ ir kt.

JONAS KRUOPAS (1908–1975). Kalbininkas, akademinio lietuvių kalbos bei dabartinės lietuvių kalbos žodynų redaktorius, leidinių „Pirmoji lietuviška knyga“, „Pirmosios lietuvių kalbos gramatikos“ atsakingasis redaktorius, studijos „Merkelio Petkevičiaus katekizmo leksika“ autorius. 1965 m. Jam buvo paskirta Lietuvos valstybinė premija.

ZENONAS SLAVIŪNAS (1907–1973). Vienas žymiausių XX a. vidurio lietuvių folkloro specialistų, etnografas, pašlovinęs mūsų liaudies sutartines. Jis paskelbė reikšmingų darbų apie lietuvių liaudies muziką ir muzikos instrumentus, papročius, mitinius vaizdinius ir kt. Jis paskelbė studijas „Lietuvių kanclės“, „Liaudies papročiai ir mitiniai įvaizdžiai Mažvydo raštuose“, „Sutartinės – lietuvių daugiabalsės dainos“, nemažai straipsnių įvairiais lietuvių liaudies dainų, liaudies muzikos instrumentų tautiškuo klausimais, apie liaudies choreografiją, literatūros ir tautosakos ryšius, etninių tradicijų ypatybes. Į fonografo plokšteles įrašė daugiau kaip 6 000 tautosakos kūrinių. Jis buvo vadinamas „sutartinių Kolumbu“, nes, rinkdamas medžiagą savo darbams, apkeliavo daugybę Lietuvos kaimelių, aplankė Baltarusijoje esančias lietuvių gyvenamas vietas. Jis daugelį metų kalbino paprastus kaimo žmones, saugančius mūsų tautos kultūros lobius. Tokių susitikimų metu surinkta medžiaga tapo pagrindu svar-

bioms mūsų tradicinės kultūros studijoms.

JONAS VABALAS-GUDAITIS (1881–1955). Profesorius, pedagogas ir psichologas. 1920 m. Jis kartu su kitais mokslininkais Kaune suorganizavo Aukštuosius kursus, čia įsteigė pirmąją Lietuvoje eksperimentinės psichologijos laboratoriją. Dėstė Kauno ir Vilniaus universitetuose. Buvo ilgametis pedagogikos katedrų vedėjas Kaune ir Vilniuje. Daugelio knygų, straipsnių, monografijų pedagogikos ir psichologijos temomis autorius.

MARGARITA VYMERYTĖ (1902–1965). Pasakininkė, parašiusi reikšmingas pasakų tyrinėjimo studijas: „Pasakų motyvai Eilharto Obergiečio ir Gotfrydo Tristano romanuose“, „Romanų, germanų ir aisčių pasakos su eilėmis“, „Lietuvių ir slavų gyvulių pasakų tematiniai ir idėjiniai bendrumai“.

PETRAS JONIKAS (1906–1996). Kalbininkas, išleidęs gimtosios tarmės aprašą „Pagramančio tarmė“. 1937–1943 m. dėstė Vytauto Didžiojo ir Vilniaus universitetuose. Buvo filologijos mokslų daktaras. Redagavo žurnalą „Gimtoji kalba“, nagrinėjo bendrinės lietuvių kalbos ištakų problemas, išryškino lietuvių kalbininkų nuopelnus bendrinei rašomajai kalbai, paskelbė straipsnių apie F. Kuršaitį, J. Jušką, J. Spudulį, J. Jablonskį ir keletą kitų iškilų mokslo ir kultūros žmonių. Išleido lietuvių kalbos tyrinėjimų knygas: „Lietuvių kalbos istorija“, „Gimtojo žodžio baruose“, „Lietuvių kalba ir tauta amžių būvyje. Visuomeniniai lietuvių kalbos istorijos bruožai“ ir kt.

JONAS BICKA (1900–1977). Mokytojas, kraštotyrininkas. Įsteigė kraštotyros muziejų. Rinko Mažosios Lietuvos padavimus.